

Zolang door het Coronavirus kerkdiensten en veel andere kerkelijke activiteiten niet doorgaan schrijft ds. Bart Vijfvinkel regelmatig een brief/overweging opdat we ons juist ook in deze tijd met elkaar verbonden weten.
Reacties welkom: predikant@pknwormer.nl

29 mei 2020

Beste mensen,

Morgen ga ik voor een lang weekend naar Ellecom. Met vrienden ruilen we van woning. Zij gaan roeien in Jisp, Emmy en ik wandelen aan de Veluwezoom en een dagje naar Arnhem waar ik het grootste deel van mijn jeugd doorbracht. Die Pinksterdienst heb ik slecht gepland (daarvoor moet ik terug naar de Zaanstreek), maar ik zie er evengoed erg naar uit en bovendien stond de zondag gewoon in mijn agenda.

Hoezeer ik mij er ook op verheug het feest van de Geest te vieren, een lichte droefheid is er ook. In de eerste plaats omdat de gemeente niet samen kan komen. In de tweede plaats omdat aanstaande zondag de doop bediend zou worden aan Bram die daar al een jaar naartoe leeft.

Maar Pinksteren wordt evengoed gevierd – dan maar met onlinevieringen – en de doop en belijdenis van Bram worden uitgesteld.

En toen de dag van het Pinksterfeest vervuld werd, waren zij allen eensgezind bijeen.

En plotseling kwam er uit de hemel een geluid als van een geweldige windvlaag en dat vervulde heel het huis waar zij zaten (Handelingen 2, 1 en 2)

Hoe corona je manier van lezen kleurt. Gods Geest waait waarheen ze wil en zal zich door geen corona aan banden laten leggen.

Maar waarom bedenik ik bij het Pinksterverhaal meteen – zonder flauw te willen doen (leuk vind ik het niet) – dat zo'n Pinksterviering met al die mensen bij elkaar vandaag verboden zou worden. En waarom kan ik niet lezen over een geweldige windvlaag zonder meteen te denken aan mogelijk besmettingsgevaar? Het moet niet gekker worden!!!

Mochten we tegen de tijd van de doopbediening nog in de anderhalve-meter-samenleving leven dan moet er misschien gebruik gemaakt worden van de zogenoemde doopschelp.

Geloof het of niet, dopen moet volgens het moderamen van de PKN met een verlangde arm `Dit kan door een oud kerkelijk voorwerp, de zogenaamde Jakobsschelp - genoemd naar St. Jakobus van Santiago de Compostela, de schelp die pelgrims karakteriseert -een nieuwe functie te geven. Namelijk die van een nieuw liturgisch doopvoorwerp. ` (Bron: protestantsekerk.nl). Ik vind het niet slecht bedacht: die schelp als pelgrimssymbool verbinden met de doop: leven uit de doop, leven met Christus, is weten dat je uit, met en naar God onderweg bent.

Maar goed, een beetje droevig stemt het wel dat de samenkomst van de gemeente en de doop dit Pinksterfeest niet doorgaan.

Maar Pinksteren gaat wel door (die gang van Gods Geest lijkt mij sowieso volstrekt onafhankelijk van wie of wat dan ook). Vanmorgen kreeg ik van onze scriba ter inspiratie een foto van een mooi gedicht in een Amstelveens huis-aan-huis(!)blad. Ik geef het u graag door:

Sinds ik – ook als niet voorganger – meevier in de Noorderkerk heb ik weer een facebookaccount. Daar vond ik een overweging van Tim Vreugdehil en Herman Koetsveld (predikant van de Amsterdamse Westerkerk, voorheen o.a. van het Lichtschip in Zaandam). Vanmorgen maakte ds. Sjaak Visser mij ook op die overweging attent: misschien heb je er iets aan voor zondag. Helaas heb ik mijn preek al af, maar de woorden van Tim en Herman geef ik u graag door (zie onder deze brief). Mijn leraar `preekkunde` zei het al: de Heilige Geest kent geen copyrights. Gelukkig maar, ze trekt zich nergens wat van aan. Dat die Geest onder en in ons mag waaien. Laat haar de boel maar aansteken! Goede Pinksteren,

Bart Vijfvinkel

P.S. Gisteravond is de kerkenraad voor een ingelaste vergadering bijgeweest. Dat was heel goed. Aan de orde waren de hervatting van de kerkdiensten en het verslag van het college van kerkrentmeesters. U hoort er binnenkort meer over.

Mocht u ter gelegenheid van Pinksteren het werk van onze gemeente willen ondersteunen met een extra gift dan kunt u deze overmaken op

NL30 RABO 0394.9353.06 ten name van
Protestantse Gemeente Wormer

Een deel van de gift zal ook
gaan naar de diaconie:
de dienst van de kerk
in de wereld.

De revolutie van Pinksteren

Herman Koetsveld (predikant Westerkerk) en Tim Vreugdenhil (stadspredikant bij Protestantse Kerk Amsterdam)

Pinksteren? Waar ging dat ook al weer over? In elk geval over twee dagen vrij. En over de grootste revolutie in de geschiedenis van de mensheid. Dat laatste perspectief kunnen we goed gebruiken nu we naar een nieuwe fase van het Corona-tijdperk gaan.

Het Pinksterverhaal kent nogal wat varianten. De bekendste is die van de evangelist Lukas. Hij vertelt over een clubje leerlingen van Jezus, ergens in Jeruzalem. Blijf wachten, had hun Heer gezegd. Op wat? Dat blijkt. Op het joodse oogstfeest, vijftig dagen na Pasen, ontvangen zij niets minder dan de heilige Geest. Dat wordt een wervelende toestand. Sommige omstanders vermoeden overmatig alcoholgebruik. Maar zelfs zij worden geraakt door de eenstemmigheid en het wederzijdse begrip tussen mensen van verschillende kleur en taal. Wat gebeurt hier? Taalbarrières, culturele grenzen, sociaaleconomische scheidslijnen, religieuze verschillen niet te vergeten: ze worden plotsklaps allemaal doorbroken. De Franse Revolutie kennen we als het geboorteuur van het moderne vrijheidsbegrip. Maar lang daarvoor is Pinksteren het feest van de gelijkheid.

Onze stad kent een grote diversiteit aan nationaliteiten, sociale omstandigheden, seksuele voorkeuren en levensbeschouwelijke richtingen. Maar er zijn ook veel barrières en scheidslijnen. Een virus maakt geen onderscheid – en dat verbindt ons voor even. Maar de effecten van de crisis, zowel economisch als qua gezondheid, zullen verschillen tussen Amsterdammers eerder groter dan kleiner maken. Reden om met volle inzet te werken aan wederzijds begrip – en blij te zijn met de vele initiatieven in die richting.

Nog beter is het om dit jaar Pinksterfeest te vieren. Om samen een bewuste stap te zetten naar een nieuw normaal. Het jodendom beleed al eeuwen dat er maar één God is. Nu, in de Pinksterervaring, breekt het besef door dat die ene God alles en iedereen omvat. Met het gedurfde woord 'Geest' heeft de kerk er voor gekozen om aan te sluiten bij iets binnen in ons. Daar leeft een – vaak sluimerend - verlangen. Naar gelijkheid. Naar eendrachtig samenleven te midden van veel verschil. Naar liefde wel het meest. Aanstekelijk voor ieder mens. Met deze revolutionaire boodschap gaan de leerlingen 'in Jezus naam' de boer op. Zoals historicus Tom Holland nog onlangs in De Balie betoogde, raakten velen binnen de kortste keren overtuigd en werd de wereldgeschiedenis ingrijpend beïnvloed. Niet normaal meer.

Pinksteren is een vroege vorm van globalisering. Elk mens en elk volk heeft zijn wortels in de Geest die aan ieders eigen bestaan voorafgaat. De betekenis daarvan is revolutionair. Kijk alleen maar naar drie belangrijke alternatieve 'geesten': die van macht, geld en zo-is-het-nu-eenmaal. Op Pinksteren waait er een andere Geest. Een Geest die alle bestaande verhoudingen van winners en losers ondersteboven keert. Die als 'adem van God' elk mens het leven inademt. En ja, dan is elk mens oneindig van waarde. Dan is elke gedachte aan meer of minder tussen mensen principieel onmogelijk.

De Geest forceert zelden. De doorbraak van gelijkheid tussen mensen heeft lang geduurd, zeker ook binnen de kerk. De weerstand bleek groot. Zonde is dat. Maar altijd wekt zij (het Hebreeuwse woord voor geest is vrouwelijk!) het verlangen naar 'een morgen die beter is dan vandaag'. Coronatijd doet die geest flink waaien: wereldwijd verlangen velen naar een schonere en eerlijker wereld. De Geest 'roept': let op de mensen die achterblijven, laat niemand verkommeren in vluchtelingenkampen, zie naar elkaar om, sta op tegen schone schijn.

Als alles zijn gangetje gaat, dan merk je soms niet veel van de Geest. Maar als het spannend wordt, als het om echte keuzes gaat, dan wervelt H/Zij dat het een lieve lust heeft. En spannend is het in deze tijd. De wereld zit te springen om een 'nieuw normaal', om een herschepping die zijn weerga niet kent. Kortom: hoog tijd om samen Pinksteren te vieren.